

מסורת הש"ס

(א) ופי' מני מדקות ערוך ערך
מנר טו, (ב) סוף שיהא,
(ג) ימות כ' ע"ש, (ד) וי'ל
מנר, (ה) לקמן מה,
(ו) ונפטר: דכאן, (ז) ונפיל
(ח) ונפד קד: ע"ש
כחוס, (ט) ונפד ד"ה ודוקא,
(י) נס כ' סוף, (יא) וי'ס
לחוסף: לר"מ, (יב) ור"ש
מנפסוף, (יג) וי'ס ונפיל,
(יד) ונפד: אחי מנר, ועי'
רש"י, (טו) וי'ס ונפיל, (טז)
(יז) ונפד: לר"מ, ונפיל
(יח) ונפד: לר"מ, ונפיל
(יט) ונפד: לר"מ, ונפיל
(כ) ונפד: לר"מ, ונפיל
(כא) ונפד: לר"מ, ונפיל
(כב) ונפד: לר"מ, ונפיל
(כג) ונפד: לר"מ, ונפיל
(כד) ונפד: לר"מ, ונפיל
(כה) ונפד: לר"מ, ונפיל
(כו) ונפד: לר"מ, ונפיל
(כז) ונפד: לר"מ, ונפיל
(כח) ונפד: לר"מ, ונפיל
(כט) ונפד: לר"מ, ונפיל
(ל) ונפד: לר"מ, ונפיל

תורה אור השלם

1. כי ימנר אורח וקבר
מאחוריו וקא גאלו הקרב
אילו וקאל את מקבר אחיו:
ויקרא כה כה
2. כי יקח איש אשה וקא
אליה ונפלה: דבריו כ' י'
3. שדות וקנן וקנן וקנן
בפסח וקנן וקנן וקנן
בארץ וקנן וקנן וקנן
ירושלם וקנן וקנן וקנן
הקר וקנן וקנן וקנן
הקנן כי אשיר את שבתם
קנן: וי'ס ונפיל
4. וקנן וקנן וקנן וקנן
הקנן את אתי וקנן וקנן
הקנן לאשיר וקנן וקנן
דבריו כ' י'
5. וקנן את אתי וקנן וקנן
את הקנן וקנן וקנן וקנן
וקנן וקנן וקנן וקנן
וקנן וקנן וקנן וקנן

גליון הש"ס

תוס' ד"ה והלכתא וכו' ואית'
אמר אצטרך. עי' ברכות דף
י' ע"ב ונפיל: ע"ס: באר'
ד"ה: בבבלי גמרא: ע"ס: דעת
רש"י: עירובין ד' נ' ע"ב ד"ה
מנן ור"ה: ע"ס: דעת דף
טו: בבבלי א"ר: ע"ס: דעת
דוכא: ע"ס: בותיה. ועי'
מנלה ד' ע"ב: ע"ס: מדיה
הלכתא:

הנהגות הב"ח

(א) תוס' ד"ה וכו' וכו'
ומנן בלבד ד"ה: (ב) ד"ה
הלכתא וכו' הלכות מדינה. י"ב
הא' לשנא אשמן לקמן דף
נ' ע"ב:

מוסף תוספות

א. מולא קאמר הוא בראמור
על רש"י. מוס' הר"ש,
ב. משום דבריה ורב יוסף כי
היה דפליגי בשיראי וכו' נמי
פליגי בבבלי בכל דבר
ואפילו באבנים טובות
ומרגליות והוי אמינא דהלכה
כרבה ופליגי מן מקדשת.
רש"י. ג. שאנים שרים א"ת
מעט. מוס' טו, ד. שאין
בקריאין בהם אלא אומנים
ומצוי בהם השטות גדולה
מאד. רש"י. ה. תחילה.
מנפס. ו. ש"מ דר"מ לא
מהני בבר. מוס' הר"ש
עייננו כ' ז. (לכונן) בלא
כח השטר. מוס' הר"ש,
ז. הדויה לפיני ליה מציאה
והחם המקנה כחובו. מוס'
רש"י. ח. אף הכא נמי הבועל
כחובו. מוס' הר"ש. י. דקאמר
הלכתא ניהו ולא קא' אלא
אחרא. מוס' הר"ש.

האשה נקנית פרק ראשון קידושין

מ.

הב אשקי ושרי אינה מקודשת. וז"ל מי גרע מתן מעות לפלוני
דמקודשת? כ"ש כשאוומרת תן לי וי"ל דשאי הכא דמשיקרא
היתה שאלתה שלא בתורת קידושין ומשום הכי איכא למימר כשאוומרת
הז אלדמא דמשיקרא קאלמיה: **ב"א אשקי אשקויי ב'.** הך מלת
עובדי אינטריך לאשמועינן דכשום
דבר אין מועיל לא צמדי דלכילה
ושמיה ולא צמדי מילי:

והלכתא שיראי לא צריך
שומא. *וא"ת אמאי
אינטריך לפסוק כרצה לגבי רב יוסף
דחא צנצנא בתרל (דף קמ: ט)
פסקינן הלכתא כרצה צר משדה
ענין ומחל וי"מ דהיינו דוקא צמילי
דצ"צ ולא דהירא *דע"כ צמילי גמרא
הלכתא כרצה כדמוכח פירק מי
שאלחו (גיטין דף עז: ד) גבי ההוא דלמר
ליה לאריסיה כ"ע דלו מלתא ושקלו
ריבעא כו' וקאמר ומסבירא דרצה
כרצנא *והא קי"ל הלכתא כרצה
וצהא קי"ל אין הלכה כרצנא משמע
מדקאמר והא קי"ל הלכתא כרצה
משמע דצמילי גמרא הלכתא כוונתה *
ושמא י' לזכות דהמא י' ספרים
דגרסי צהא קי"ל הלכתא כרצה
דמשמע צהא דוקא ולא צמילי גמרא
מיהו קשיא אמאי לא קאמר צהדיא
הלכתא כוונתה דרצה כדלמר הלכה
כר' אלעזר והלכתא כרצה אמר רב
נחמן ואומר ר"ת דלמא לאשמועינן
דדוקא שיראי הוא דלא צריכי שומא
לפי ששומא ידוע קלמ קלמ ואין רגילין
בגון אצנים טובות ומרגליות שיש
שאינם טובות אלא מעט *ורגילים
לעשות צהדיה יותר משושים *צריכי
שומא משום דלא סמכה דעתה
ולפיכך נהגו העולם לקדש צטצת
שאין צה אכן והא דלמר לקמן צפרק
שני (דף מ: ד) והסוף לה נופך משלו
יש לומר ששמו אותה *אי נמי ההוא
נופך כעין שיראי שידוע שזויו קלמ
וההוא צהדיא דקדש צהדיא כדמחלל
(לקמן דף י: ד) והוא רב חסדא משער
אי אית ציה שזה פרוטה אצנא
כדמחלל לא הוי כשאר אצנים טובות
אלא כעין אצני שיש כדאשכחנא פ"ה
דסוכה (דף נא: ד) צהודוס דצניה
לצמח"ק צהדיא וכו' וכו' וממרלא

ו"מ משום הכי אינטריך לפסוק כרצה לגבי רב יוסף
הלכתא כרצה דלא תימא דהיינו רצה דליכא דלמרי דכלל דהו לא צריכי שומא אצל אמר לה חמשין ושוי חמשין צבי שומא לפיכך פסק
דכשום ענין לא צבי שומא לפי זה הטעם יתיישב הא דלינטריך לפסוק כרצה *אע"ג דכלל דוכמא קי"ל כוונתה: **בתב על הנייר ועל**
החרס. משמע דשטר כשר על החרס וכן משמע לקמן בפירקין (דף נ: ד) דלמר כתב לו על הנייר ועל החרס כשר שדי מכורה לך שדי נמנה
לך הרי זו מכורה ונמנה וקשה דלמר צ"ב דכמותא (דף כה: ט) הא מלן דצבי שומא דלמרי חמשה ימים דיה צבי דינא לכמותא אחספא כו' וקאמר
דוקא אחספא אצל אמגליתא לא דלמא משכא איניש לא דלמא משכא איניש לא דלמא משכא איניש לא דלמא משכא איניש לא דלמא משכא איניש לא דלמא משכא איניש לא
למחש לאשכא דלפי כתוב עליו לא יועיל ואומר ר"ת דההיא דלקמן וההיא דהכא אמאי כו' אלעזר דלמר (גיטין דף פו: ד) עדי מסידי כרימי
וההיא דכמותא אמאי כר"מ דלמר (ט: ד) ועדים שעל גבי החרס לא חשיבי ואין מוכיח מתוכו כלום צהדיא דדבר שיכול להזדייק הוא ותנן צ"ב
דגיטין (דף כה: ד) אין כותבין לא על נייר מחוק ולא על דיפתרא משום שיכול להזדייק ומכשירין ואמרו *מלן חכמים ר' אלעזר ש"מ
ידלל מהני *דבר שיכול להזדייק ואע"ג דלמר דגיטין כפוך פירק שני (דף כז: ט) לא הכשיר ר' אלעזר אלא דגיטין אצל צטצות לא ה"מ
צטצות העומדות לראיה דצטצין ראוי לעמוד ימים רבים אצל זה שאינו עשוי אלא לקדש צו אשה ולקנות צו שדה כעין גיטין הוא
ששוי לגרש צו את האשה לפי שעה ופעם אחרת שיהיה ששוי לגרש צו קנין יכול להועיל לראיה כמו כן הגט יכול להועיל לראיה צ"ה הכותב (כמותא פט: ד)
וצפ"ק דצ"מ (דף ק: ד) וי"מ ויקרעני צהדיא לאינסופי ציה אלמא אע"פ שיהא צהדיא לראיה עיקרו לא לך נעשה: **אף על פ' שאין**
בו שוה פרוטה. הכא נמי דקלמ הוא רבואה לפי דכשום פרוטה היתה ראויה להקדש בלא שטר *אצל לקמן (דף נ: ד) גבי שדי מכורה לך
יש לתמוה מאי רבואה דלע"פ שאין צו שוה פרוטה דהסך נותן השטר וכך לי צהדיא פרוטה כמו צהדיא צו שוה פרוטה וי"ל משום
דכתב ציה נמנה *אחריתי ספר *המקנה ס"ד דליצני שוה פרוטה משום *דמוכר מקנה שדה ללוקח קמ"ל דלא צבי: **הא לא דמי האי**
שומא וכו'. ומגט לא היה יכול להקשות *דלדא אחד דמי שפיר לגט דמה גט העצל כותבו *ב' צ"ד: **הלכתא ניהו.** מיהו כיון דהלכתא
ניהו ל"ל קרא דיואלה ויהיה שהאשה נקנית צטצת וי"ל דשטר מכר לחוד הוי הלכתא ושטר קידושין נפקי ממי יקח דבעל כותבו ודמי
למכר ואע"ג דקאמר הלכתא ניהו לשון רבים ולאו אמרייהו קאי וכהאי גוונא אשכחן צריש צנות כותים (מ"ה נ: ד) דקאמר הי קרא
והי הלכתא *אך קשה דלקמן (דף נ: ד) גבי שדה קצבי מנין שנקנית צטצת ואייתי קרא דכתיב וקח את ספר המקנה ושמא י"ל דכיון

דההוא קרא לא הוי אלא מדברי קבלה אין להקפיד בכך אי נמי יש לפרש *ה' הלכות מדינה כלומר מנהג היה כך:
הן
במנה ונתן לה דינר מקדשת וישלים, וכדאסקה רב אשי דמונה והולך דעתה אכולא מנה. כרבה א"ר נחמן. דמנה אין כאן ומשכון ליכא. ואע"ג דליכא מאן דפליג אדרב נחמן, כיון דאיכא ברייתא דלכאורה משמע דפליג עלייהו, איצטרך לתלמודא למפסק
כוונתה לאשמועינן דהנהיג דמינא שנירתי הוה. על הנייר או על החרס. אע"פ שיכול הכותב להזדייק בהני, כיון דאיכא עדים כשנתן לה השטר בפרות קידושין, קדושין בלא סהרי לאו כלום הוא. לא איכפת לן. ובפ"ק גיטין [י' א] אמרנו דמחבור
פוסל בקדושין גיטין. ויהיה דכתיב תנאי בקדושין דמי, ואע"ג דבגטין אם כתבו תהיה הויא ספק מנוגדת [י' גיטין פ"ה ד] בשטר קדושין ליכא חורף שאין שם אלא שם האיש ולא שם האשה ולא נמי, ועוד, ובכלל
דוכתא תשכח דאיתקש הויה ליציאה אלא במה שפוסל הגט מהיותו גט, אבל במה שהוא ספק לא מדינא קדושין גיטין, שלא הקשה חורף קדושין גיטין אלא בגט ואינו גט, אבל מספק לא איירי קרא, דליכא ספקא קמי קדושה בריך הוה. ואפילו מימא
דמשום שהקשה חורף הויה ליציאה לא ישינו לו לומר שמה הוה ספק בגרושין הכי נמי בקדושין, הא ליכא חורף בקדושין, הלכך הויה מקודשת ודאי. ומ"ש בעל ההשקלה דמקודשת מספק אינו כמו שכתבנו. הלכתא ניהו. כלומר שכן קבלו פי' ענין קדושין
מסיני מפי משה רבינו. שלא בגרר. דהויה ברשות אביה. שלא לשמה. שכתבו לתתו ללחל ונתנו לאלה.

עין משפט נר מצוה

ע א ב ג מיי פ"ד מהל'
אשמוע' הלכה ה' סמך ענין
מה טוש"ע אה"ע סי' טט
סעף י'
עא ד מיי"ט שם פ"ג הלכה ה'
סמך טוש"ע אה"ע
סי' נב סעף ג'
עב ה' מיי"ט וזה"ל [א] סמך
שם טוש"ע שם סעף א'
וספי' לו סעי' א':
ו [מיי"ט שם ה' י' טוש"ע
אה"ע סי' נב סעי' א' וסי' לו
סעף ג']:

ענין רש"י

בוטניי"ש, כפתורים.
פוריל"ש [פוריל"ש].
כפחות וכוונת דקות.
אישטות [משטניצ"ש].
ענקים, שרשרות.

מוסף רש"י

הוא בסוף הסכת

תוס' ר"י הוקן

חומרי. בוטניי"ש. שוכא.
קשר או אגודה. לא כלום
הוא. שלא תצית ליקח לשם
קדושין אלא לא תשחק בי
דבריו אלו. ומסתברא דוקא
שלא אמר לה עוד דבר אלא
נתן בידה, אבל אם אמר לה
בשעת נתינת הרי את מקודשת
לי בזה וקבלה, ודאי היא
הבה מיהבא דקאמרה ריבוי
הוא ומקודשת שואילין לא
היה ריבוי (היה לוקח)
[היתה לוקחת] מה שהוא נתן
לה שהרי אין לה בהן כלום.
הב אשקי [ושדי מהן]. שלא
כללה הלשון, לא הוי ריבוי
או לא. תנא. עטרה, ולשון
שבויה היא. והלכתא שיראי
לא צריכי שומא. כתב הר"ם
פ"ו [מאשיות ה"ח] אמר לה
הרי את מקודשת לי בגדים
אלו שהם שרים חמשין דינר
והוי כל משי וכיוצא בהם
שהאשה מתאוה להן אם היו
שרים חמשין ה"ו מקודשת
משעת לקיחה ואינם צריכים
שומא בשוק ואח"כ תהיה
מקודשת כדי שתסמך דעתה,
אלא הואיל והם שרים כמו
שאמר לה הרי היא מקודשת
משעה ראשונה ואם אינם
שרים אינה מקודשת. ע"כ.
נראה דעתו דדוקא שיראי
וכיוצא בהן שהיא מתאוה
להן ומעבכין לעצמה ואינה
רוצה למכרם סמכא דעתה,
אבל במה שאינה מתאוה
להם שגמ דעתה למכרם ולא
סמכא דעתה שגמ לא תמצא
שרין. ומשום הכי פסיק בגמ'
והלכתא שיראי לא צריכי
שומא, ולא אמר והלכתא
מאני לא צריכי שומא. ואיכא
מ"ד ה"ה לכל מילי, והאי
דנקט שיראי משום דעובדא
דאיפליגי ביה רבה ורב יוסף
שיראי הוה. והלכתא כר'
אלעזר. דעת הר"ף והר"ם
[שם פ"ו ה"ז, עיי"ש] לפי
מה שמצא ברוב ההלכות,
דהאי והלכתא כר' אלעזר דאי
אמר לה התקדשי לי במנה
חסם ונתן לה דינר, אפילו היה
מנה והולך, ה"ו מקודשת
וישלים, כדאיתקנא לתירוץ
דתיגרנא כר' אלעזר, ודאי
כרוב שרי, וכן עיקר, וראוי
ואיכא נמי והלכתא כר' אשי.
ואיכא מ"ד דהאי תירוץ לאו
ר' אלעזר הוא תירוץ אלא
בעל הנמי הוא תירוץ הכי,
ואפשר דר' אלעזר ס"ל כר'
אשי הלכך האי והלכתא כר'
דפסקין כוונתה דהתקדשי